

Szám.

tszhet-
Zakár
Rózsai,
lóza (a
a nevé-
dbauer
iska és
Imrich
Józsi,
Károly,
István,
Gyula,
ona és
orszky
Antal,
(mért
er Ida.

megtör-
ona és
atalom-
néni,
számos

mában
ildték :
urányi

. de a
tehát
3 hét és
száma
évből
napok
hanem
termé-
e 25, a
ze nem
as-óink-
lyamán
6 jut-e
mint
közöbe
ak nem
a az új
Önök
ételes
állani.
őfizető-
a jövő

figyel-
F. 6.

eum-épület.

APA NEVENAPJÁN. (Lásd a 367. lapon.)

XLVI. kötet. 23. szám. Ara negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr. 1894. június 10-én.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

Előfizetési felhívás
a
„K I S L A P”

1894-diki második félevi folyamára.

A „KIS LAP” XLVII. kötetére.

Az évnegyednek s vele a „KIS LAP” most folyó kötetének végéhez közeledvén, kérjük a „KIS LAP” t. előfizetőit, hogy az új évnegyeddel következő új folyamra, a „KIS LAP”-nak immár **negyvenhetedik** kötetére, megrendelésüket mielőbb beküldeni sziveskedjenek.

A szerkesztőség és a kiadó-társaság vállvetett iparkodással készítettek elő az új kötet tartalmát, mely méltó lesz az előző kötetekéhez. Gondoskodva van, hogy minden szám **érdekes, változatos** és amily **mulattató**, épp oly **tanulságos olvasmányt** nyújtson Forgó bácsi kis hívei nagy seregének. Az elbeszélések sorát egy vonzó, tanúságos rajz kezdi meg magyar történelmünk egyik legfényesebb alakjáról

„*Mátyás király ifjúsága*”

czímmel, melyet jeles tollu ifjusági írónk, **Donászy Ferencz**, alapos tanulmányok nyomán irt meg a „KIS LAP” részére, számos lebilincselő jelenetben adva elő a későbbi diéső király gyermekéveit, nevelkedését, élményeit. Az érdekes műhöz **Goró** rajzolt több szép képet. Továbbá számtalan kis olvasónak újra meg újra kifejezett kívánságára, ismét lesz egy hosszabb elbeszélés az annak idején oly nagy tetszést aratott „**Sastoll**” szerzőjétől,

„*Rókaszem, a vörösbőrű*”

czímmel, szintén több képpel. Minden szám közölni fog jövőre is kisebb **beszélyeket, meséket** s a megjelenésre várók közül megemlítjük a következőket: „**A jószívű óriás kalandjai**”, „**A jól megőrzött bankó**”, „**A kigyó-királynő**” stb. Ezek épp úgy, mint a minden számban közölt **költemények**, ugy szintén a kisebb beszélyek, czikkecskék, **művészi rajzok** kíséretében fognak megjelenni.

Közlünk időnként eljátszásra alkalmas **szindarabot**, ugy szintén minden számban **rejtvényt**, melynek megfejtői közt minden héten **értékes könyv** kerül mint jutalom kisorsolásra. Folytatni fogjuk a „**Bűvészet**” rovatot, mely sok ügyességre tanítja meg a kis olvasót; nyitva lesz folyvást a „**Jó Szív**” rovata, melynek révén a „KIS LAP” olvasói már oly jelentékeny összeget adtak össze jótékony és hazafias czélokra.

Minden második számhoz ezentul is **színes műmelléklet** jár s gondoskodunk róla, hogy a kis olvasóinknál oly nagy tetszéssel találkozott **kifesteni való mintalapok** is növeljék a változatosságot.

Az új kötet elejére fog esni a „**KIS LAP**”, **nagy pályázata**, kiválóan értékes jutalmakkal leányok és fiúk részére. A pályázat határideje oly időre esik, hogy a most belépő **új előfizetők is részt vehetnek a nemes versenyben.**

A szoros, benső kapcsolatot, mely Forgó bácsi és kis hívei közt oly hosszú idő óta áll fenn, jövőre is ápolni fogja „**Forgó bácsi postája**”, mely minden kérdésre felvilágosítással szolgál a kis olvasóknak.

Minden kis hívét szívből köszönti

Forgó bácsi.

Kérjük a „KIS LAP” t. előfizetőit megrendelésük mielőbbi beküldésére, hogy a lap pontos szétküldése fönn ne akadjon.

A „KIS LAP” előfizetési ára:

Negyedévre	1 frt
Félévre	2 frt
Egész évre	4 frt

Az előfizetési pénzek legcélszerűbben posta-utalvánnyal, a „KIS LAP” kiadó-hivatalához, Budapest, IV. Ferenciek tere 3. sz. Athenaeum-épület, intéződének.

A „Kis-Lap” kiadó hivatala.

A JELES VENDÉG.

— Vigjáték egy felvonásban. —

Személyek:

<i>Sarolta</i>	} testvérek	<i>Aladár</i> , Zoltán barátja.
<i>Zoltán</i>		<i>Gyuricza</i> , paraszt fiú.
<i>Ákos</i>		<i>Szobaleány</i> .

Színhely: szépen butorozott szoba. Ajtó a háttérben és a jobboldalon. Balra ablak.

Első jelenet.

Zoltán, Ákos, majd Sarolta.

Ákos (az ajtónál állva, kalappal a kezében.) Igazán nem jössz?

Zoltán (az ablaknál.) Mondtam már. Ha az ember vendéget vár, akkor otthon illik lennie.

Ákos. Hiszen itthon leszünk. Csak a kertben fordulunk egyet...

Zoltán. Persze! Az alatt pedig a vendég megjön.

Ákos. Látni már a kocsit?

Zoltán. Még nem...

Sarolta (az oldal-ajtón belép.) Ti itt vagytok? Azt hittem, hegyen-völgyön túl szaladgáltok már.

Ákos (előre jön és leteszi kalapját.) Éppen hívogatom Zoltánt, de nem akar moz-

dulni. Hát már csak én is itt unalmas-kodom.

Sarolta (tréfásan.) Szörnyűség! Unatkozni a nagy vakációban.

Zoltán. Dehogy unatkozunk! És mától fogva lesz ám még igazán jó dolgunk. Az igazat megvallva, nem is éppen rossz, hogy szüleink néhány napra elutaztak...

Sarolta. Ohó, ohó, uracskám! Arról megfejtkezél, hogy apa, mama teljhatalmu helyettest hagytak itt...

Ákos (vidáman.) Az ám, kineveztek téged kis mamának. (Megöleli.) No, te nagyon jó kis mama vagy, eddig nagyon meg vagyunk veled elégedve.

Sarolta (tréfás komolysággal.) Eddig nekem sem volt valami nagy panaszom rátok, hogy nem tudnálak szükség esetén ránczba is szedni! Én már tizenöt esztendő vagyok! Most pedig hadd hallom, miért unatkoztok itt a szobában?

Zoltán. Én nem unatkozom, hanem várom az én kedves Aladár barátomat.

Sarolta. Igaz, ma kell megérkeznie. Ebédre ígérkezett, odáig még nagy idő van.

Ákos. Ha nem jön egyhamar, én bizony nem lesem. Pedig magam is kíváncsi vagyok reá, szeretnék már megismerkedni vele.

Zoltán. Lesz rá alkalmad, mert nem egyhamar eresztjük el. Aladár azt írta, hogy három napot tölt nálunk, de legalább is egy hétig itt marasztaljuk. Ugy-e kedves Sárrikám?

Sarolta. Nagyon szívesen fogom én is marasztalni, ha nektek kedves vendégetek.

Zoltán. Meghiszem azt, hogy kedves lesz! Majd ha vissza térek az iskolába, irigyelni fognak a fiuk mindnyáján, hogy Aladár egy hétig vendégem volt.

Sarolta. Ah! Hát csakugyan olyan jeles ifju?

Zoltán. Nem is akar ki. Az osztályunknak ő a vezére. Nem is lehet másképp, mert ő igazi hős.

Ákos (kissé gúnyosan.) No no, tizenhárom éves és már igazi hős!

Zoltán (élénken.) Igenis az: hős. Lehet valaki fiatalon is nagyon bátor és vitéz.

Ákos. Akkor hát legalább is második Toldi Miklós vagy Kinizsi Pál lesz belőle. Sőt talán már most is az?

Zoltán (kissé hevesen.) Ne merd gúnyolni Aladárt... azt nem engedem...

Sarolta (szeliden.) No no, ne tüzeskedjél, Zoltánkám. Igazad van, fiatalon is lehet valaki nagyon bátor és vitéz. Te pedig bizonyosan tudsz sok effélett Aladáról.

Zoltán. Hogy ne tudnék! Egyszer egy égő házba rohant be és kimentett egy aggastyánt, egy öreg asszonyt és két gyermeket.

Ákos (ismét kissé gúnyosan.) Mondom, hogy Kinizsi Pál. Négy embert bír el.

Zoltán. Nem mondtam, hogy egyszerre hozta ki őket. Négyyszer ment be az égő házba.

Ákos. Szép lassacskán éghetett az a ház.
Sarolta. És hol történt ez?

Zoltán. Hol? A várost biz én nem tudom. De majd megkérdezzük tőle. Különbelen nem csak tüzből mentett ő ki embereket. Legalább is tiz fuldoklót mentett ki a vízből.

Ákos. Tiz meg négy, az tizennégy. No, ez már valami. Tizennégy ember megmentője. Így nem csodálom, ha büszkéek vagytok rá.

Zoltán. Igenis, az egész osztály büszke reá. A többiek félnék is tőle, de én nem, mert engemet szeret. Hanem a ki utjába mer állani, az megkeserüli. És ki nem állhatja a gyáva, képmutató, alamuszi fizikókat. Ahol ő van, ott minden nyiltan, bátran, nemes módon történik. No, majd megismeritek.

Sarolta. Csakugyan nagyon fogok örülni, ha ilyen derék ifjuval ismerkedhetem meg.

Zoltán (az ablakon kitekintve.) Amott kocsit látok közeledni... bizonyosan Aladár! Jőjj, Ákos, menjünk elejébe.

Ákos Már én csak itt várom meg.

Sarolta. Én is itt várom. Vezesd ide.

Zoltán. Jól van. Tulajdonképp magam is jobb szeretem, ha magam lehetek először jó barátommal. Hát ti legyetek itt, hogy aztán mindjárt bemutatthassam. (El.)

*

Második jelenet.

Sarolta, Ákos.

Sarolta. Attól tartok, hogy Zoltán nagyon is bámulja ezt az ő kedves Aladár
(Folytatása a 362. lapon.)

szerre
az égő

a ház.

em tu-
Külön-
embe-
mentett

y. No,
meg-
siskék

büszke
nem,
utjába
nem
zi fiz-
yiltan,
majd

k örül-
lhetem

Amott
n Ala-

f.
d ide.
magam
ek elő-
ek itt,
i. (El.)

án na-
Aladár

NYARALÁS.

»Pfűh! De meleg kezd már
lenni!

Nyaralóba kéne menni.

— »Nyaralóba? Nagyságáék,
Akkor hát csak ide tessék!
Van itt sok szép hús nyaraló,
Finom uri népnek való.
Im egy odú fa tövében,
Ernyővel is védve szépen.
Fönn meg szellős, lombos odúk,
Olyannak, ki mászni jól tud.
Pompás árnyék van mindenuzt,
Soha ide nap be nem sütt.

Tessék, tessék be-
sétálni,

Nyáron át itt
szundikálni!»

(Folytatás a 360. laphoz.)

barátját. Azt már mégis bajos mind elhinni, amit róla beszél.

Ákos. Bajos? Hahaha? Sáríkám, talán csak nem jutott eszedbe, hogy akár csak egy szót is elhígyj belőle?

Sarolta. No, mégis...

Ákos. Én azt mondom, hogy egy szót sem köll belőle elhinni.

Sarolta. Kedves Ákos, nem szabad olyan hirtelen itélni. Nagy igazságtalanságot követhetnél el.

Ákos. Azt nem szeretném. De hogy ilyen magamforma gimnázista diák négy embert mentsen ki a tüzből, tiz embert a vízből... no, már ez nagyon hasonlít a szájhösködéshez, azt pedig ki nem állhatom.

Sarolta. Jó, jó, öcsécském, de ne feledd, hogy Aladár a vendégünk lesz. Tehát semmi szín alatt sem szabad megsérteni.

Ákos. Attól ne félj. De arról meg fogok győződni, hogy ez a híres hős mekkora hős. Csak te is segíts egy kicsit Sáríkám!

Sarolta. Mivel segíthetnék?

Ákos. Már gondoltam valamit. Te vagy most a házi asszony, aki rendelkezik. Hát jelöld ki Aladárnak ezt a szobát (a jobb-
oldali ajtóra mutat) vendégszobának.

Sarolta. Hova gondolsz! Apácska szobáját!

Ákos. Nem lesz ott semmi baj. Bíz rád!

Sarolta. Jól van, hát oda szállásoljuk.

*

Harmadik jelenet.

Voltak. Zoltán. Aladár.

Zoltán (karonfogva Aladárral.) Ide, ide, kedves Aladárom, itt várnak a testvéreim. Sáríkám, ime az én legkedvesebb barátom, Bokros Aladár... Kedves testvérnéikém

Sáríka... öcsém Ákos. (Bemutató, kéz-fogás.)

Sarolta (igen nyájasan.) Nagyon örvendek, hogy öcsém kedves barátját vendégül láthatjuk. Isten hozta!

Aladár (peczkes tartással.) Zoltán anynit kért, látogassam meg, hogy végre megigérttem. Amit pedig én ígérek, az szentírás.

Zoltán. Ugy-e? Tudom én azt. És most nem is eresztünk ám egyhamar. Legalább egy hétig itt kell maradnod.

Aladár. Egy hétig? Csak három napot ígérttem.

Ákos. De ha nagyon kérünk?

Aladár (Saroltához.) Kérdés, nem leszek-e alkalmatlan?

Sarolta. Ó kérem! Szerencsénknek fogjuk tartani, hogy ilyen kedves és jeles vendégünk van.

Aladár (önelégülten.) Sarolta kisasszony nagyon is hizelgő szavakat mond.

Ákos. Ó dehogy! Tudjuk mi, hogy Aladár kicsoda. Zoltán sokat beszélt rólad, az iskola híres vezérééről, igazi hősről.

Aladár (elégülten, de szerénységet erőltetve.) Kérem... dehogy...

Sarolta. De igen. Zoltán elmondott néhány híres hősi tetteiből.

Zoltán. Persze hogy elmondtam. Hadd tudják, kicsoda az én kedves barátom.

Aladár. Szót sem érdemel. Tudja, kisasszony, a közmondás szerint vakok közt a félszemű is lehet király. Hát a mai diákok mind olyan pulya, csenevész, gyáva siró babák...

Ákos. No no, nem éppen mind.

Aladár. Ha mondom! Nincs bennök egy fillér ára erő és bátorság. Így aztán akinek kissé erősebb az ökle és helyén van a

szive . . . No, tudom, ugyancsak megjárta volna városi pajtásaink közül akár melyik is, ha olyan uti kalandja akad, mint nekem éppen most, alig negyedórával ezelőtt. Haha!

Zoltán. Hogyan? Mi történt?

Aladár. Itt a közeli erdőben egy kis paraszt ficzkóval találkoztam . . . Azaz, csak úgy szójárásom, mikor azt mondom, hogy kicsi; mert biz' az akkora kamasz volt, hogy Góliátnak is beillett volna. A vasuti állomás, tudjátok, messze van, a bérkocsis sovány gebéi már fáradtak voltak, tehát kérdeztem a ficzkótól, mennyire van még ide hozzátok? A semmirekellő azzal felelt, hogy a szemembe nevetett.

Sarolta. Ejnye, a goromba!

Zoltán. De nem vitte el szárazon, ugy-e?

Aladár. Ugy hiszem, megemlegeti és jövőre tudni fog egy kis tisztességet. Mert biz' én földre tepertem és — sajnálom, de úgy esett — akkorát lóditottam rajta, hogy lebukott a mélységbe.

Zoltán (diadalmasan Ákoshoz.) Hallod? Lám! Ugy-e mondtam?

Ákos. Igen. De miféle mélységbe bukott az a ficzkó? Ismerem jól az erdőcskét, de semmiféle mélységre sem emlékszem.

Aladár. De igen . . . van . . . azaz . . . izé . . . az ut mellett . . .

Sarolta (mosolyogva.) Igen, az ut mellett mindenütt van egy kis árok.

*

Negyedik jelenet.

Voltak. Gyuricza.

Gyuricza (az ablakon bedugva fejét.) 'csés jó napot kívánok! Engödelmet instállok, hogy itt szóllok be, de jajt hallottam, hogy vendég van, hát nem mertem bémönni . . .

Aladár (ijedten, félre.) Jaj, ez az a paraszt ficzkó! . . . (Ugy fordul, hogy Gyuricza ne láthassa az arcát.)

Sarolta (ezalatt az ablakhoz lépett.) Jó napot, Gyuricza! Mi ujság? A bácsitól hoztál izenetet?

Gyuricza. Igenis, instállom alássan. Azt üzeni a tekintetes uram, hogy délután átkocsikáz ide jaz Gizike kisasszonyval és az Béla urfival, mögnézni, rőndben van-e mindőn a háznál. A Gizike kisasszony pedig ezt a bokrétát küdi Sarolta kisasszonynak. (Szép nagy bokrétát nyújt be.)

Sarolta. Az a kedves Gizike! (Átveszi a bokrétát és örvendezve nézi.) Jaj de gyönyörű! (Aladárnak is mutatja.) Nemde, szép?

Aladár (csak félig fordulva oda.) Az ám . . . nagyon szép.

Gyuricza (megpillantva Aladárt.) Ni ni ni! A bizony . . . csakugyan . . . (A füle tövét vakarja.) No, mán ez öreg hiba! Ejnye no!

Zoltán. Mi a baj?

Gyuricza. Hát az imént, hogy az erdőcskén átgyüvök, tanákoztam ezzel az ifiúrral és . . .

Aladár (zavartan.) Jól van jól, nem szükséges mentegetőznöd.

Gyuricza. Nem tudtam, kérem alássan, hogy ide való vendég . . .

Aladár. Hallgass, ha mondom! Megbocsátom az egészét.

Ákos (mosolyogva.) Talán Gyuricza volt az a Góliát? No, már ahhoz kicsike.

Sarolta. De illedelmet és tisztességet már tudhatna. Nem is tettem volna föl rólad, Gyuricza, mikor rendesen olyan jó természetű vagy.

Gyuricza. Drága jó kisasszonykám, most az egyszer igazán nem tőhettem rúlla.

Nagyon elfogott a harag, mikor az az ifiúr el akarta tüllem vönni a bokkrétát...

Ákos. A bokkrétát?

Aladár (zavartan.) Együgyű beszéd! Csak tréfáltam veled. (Zebébe nyúl s pénzdarábot nyújt Gyuriczának.) Jól van no, nem haragszom. S mivel látom, hogy itt ismerős vagy, nesze ez a tizeske, menj Isten hírével.

Gyuricza. Köszönöm a szíves jó indulatját, ifiúr, de jajt a píz nem fogadhatom el, nem szolgáltam rá. Inkább most már bocsánatot akarok kérni, ha talán egy kicsit nagyon is keményen tanátam a földhöz terementeni.

Zoltán (ámulva) Micsoda?

Ákos. Ne beszélj a világba, Gyuricza! Hiszen ő dobott tégedet az árokba.

Gyuricza (kaczagva.) Éngöm? Mán hogy éngöm, ü? Az árokba? Oda gurult bizony az ifiúr. Hásze Ákos urfi tudhassa, bir-kóztunk öleget, földhöl vág-é jengömet valaki egykönnyen? Ha tetszik, akár mindjárt újra kijállok azzal az urfival.

Aladár (össze szedve magát, erőltetett vidámsággal nevet.) Igazán mulatságos, amit ez a ficzkó össze darál. Ugy látszik, eszelős egy kicsit, félre beszél; vagy álmodott valamit az erdőben, mikor oda lapítottam a földhöz.

Sarolta. No, soha se vitassuk tovább. Valami tévedés bizonyosan van a dologban; de az nem illik, hogy mi Gyuriczával vitatkozzunk. Gyuricza, menj a konyhába, a szakácsné majd ad egy kis harapni valót.

Gyuricza. Köszönöm alássan, kisasszonykám!

(Vége következik.)

ISMERETLEN BABA.

MAMA! Gyere mama!
Itt is van egy baba.
Szemet száját tát rám —
Hamar mama, drágám!

Az ő szoknyácskája
Az enyémmek párja —
S mint az övé, éppen
Olyan a kötényem.

Eddig még nem láttam
Az én szobácskában;
Olyan egyszerűbe
Hogyan került ide?

Arra kérlek szépen,
Mama, adjad nékem.
Jó pajtások leszünk,
Össze söse veszünk.

A JANIKA LEPKE-FOGÓJA.

(Képpel a 365. lapon.)

MÉG alighogy pitymallott, már Janika talpon volt, ami pedig nem igen sokszor esett meg rajta. Mert biz őt rendesen Mariska vagy Danika költötték fel, ha ugyan sikerült; mert néha nem sikerült. Azaz, fölébredni föl-

ébredt Janika, nyújtózott is nagyot, aztán szépen elaludt újra, hacsak a mama nem szólt be, hogy:

— Janika, ha nem leszel felöltözve mire a kávé behozzuk, nem kapsz reggelit.

Ez már persze hogy kiverte Janika szeméből az álmot.

Ma azonban, mondom, még alig pitymálott, még mindenki javában aludt a házban, de Janika már talpon volt. Nem is csodálom, mikor ez a mai nap olyan neve-

... MEGFOGTA A FEJÉT. (Lásd a 366. lapon.)

zetes nap. Másnak talán nem, de Janikának az, mert az ő születése napja, még pedig a hatodik. Ilyen nevezetes nap csak egyetlen egy van minden esztendőben, tehát jól föl kell használni, nem szabad

lusta álomban tölteni. Mert jó, ha mentül előbb tudja az ember, mit hoz ez a nevezetes nap szépet, jót és kedveset.

Janika erősen bizott benne, hogy neki sok szépet és kedveset fog hozni. Nem is

JA.

ár Jani-
dig nem
rajta.
y Dani-
; mert
ni föl-

csalódott. Amint széttekintett, megpillantott az ágya mellett egy szép új ruhát, meg egy nagy képes könyvet és, aminek legis-legjobban örült — egy pompás lepkefogót, amilyenre már rég vágyódott.

— Mariska! Danika! Nézzétek! Milyen gyönyörű!

Mariska és Danika még aludni szerettek volna, de arról többé szó sem lehetett.

— Ugyan hogy tudtok olyan sokat aludni! csodálkozott Janika. Már késő van!

Késő nem volt ugyan, de mivel aludni a Janika nagy örvendezésétől úgy sem lehetett, hát fölkeltek ők is. Kissé boszusan, kelletlenül gratuláltak is kis öcsüknek, ámbár Danika így végezte:

— Hanem azért kár volt minket ily korán fölverned álmunkból!

— Ó, de mikor ma olyan szép nap van! Ma nagyon vigan leszünk.

És a kis Janika majdnem zokon vette, hogy testvérei nem örülnek oly nagyon vele. Pedig megtehetnék. Miért ne? De csakhamar megvigasztalódott, mert apa, mama meleg szeretettel ölelték meg és reggelinél Janika akkora darabot kapott a főnatosból, hogy maga sem kívánt nagyobbat. Reggeli után pedig a mama így szólt:

— Gyerekek, most menjetek játszani. És mert ma a Janika napja van, tehát ti nagyobbak tegyetek ma kedvére, amit lehet.

Büszke meglepéssel hallotta ezt Janika. Ma az fog történni, amit ő kíván. Eddig bizony mindig megfordítva történt, mindig Mariska vagy Danika parancsoltak neki a játékban is.

— Nagyon szép az idő, kimegyünk a mezőre, mondá. Mindjárt megpróbálom a

szép új lepke-fogómat. Jaj, mennyi lepkét fogok össze!

— Képzelem! szólt Danika kissé gúnyosan. De ha már meg köll neki lenni, hát menjünk.

Janika elől ment a lepke-fogóval. Mariska egy kis kosárkát vitt, mert virágot akart szedni, Danika pedig a kis mesekönyvet vitte magával. Ebből világos, hogy nem igen készültek arra, hogy Janikát mulattassák. Nem is igen törődtek vele, hanem egy bokor árnyékában meghúzódva, Danika elmerült a mesébe, Mariska pedig bokrétát kötött a mezőn szedett vadvirágokból.

Eleinte nem bánta Janika. Kergette a pillangókat, ámbár azok, az ármányosak! — nem engedték magukat megfogni. Egyszer végre, úgy hitte, megfoghat egy szép tarka pillangót, mely egy bokorra szállt. Rá csapott, oly erővel, hogy maga is elesett. A pillangót nem fogta ugyan el, de igen is — megfogta a Danika fejét. (Lásd a képet a 365. lapon.) Danika nagyot ijedt. Mariska is felsikoltott, azután pedig mind a ketten haragosan mondák:

— Ha ilyen garázda vagy, nem játszunk veled.

— El is megyünk! Csinálj, amit akarsz.

A kis fiu meghökkenve nézett utánok. Hiszen ő nem szándékosan tette!

Azután megvigasztalódott. Mariska és Danika eddig sem nagyon törték magukat az ő mulattatásán. Eljátszogathat egymaga tovább is. Hát kergette tovább a pillangókat.

Mariska és Danika messze elsétáltak, de aztán eszökbé jutott, hogy mégis csak Janikával együtt kell haza térniök. Vissza mentek tehát oda, ahol hagyták, de már

nem volt ott. Kiáltozták a nevét, keresték... hiába. De igen is megtalálták a lepke-fogót.

— No tessék! Itt hagyta a kis szeleburdi.

Fölvették a lepke-fogót és indultak vele haza felé.

Bizonyosan elunta a lepke-fogást és haza ment, nem győzött várni, szólt Mariska. Pedig együtt kellett volna lennünk.

— Persze, persze! szorongott Danika. Inkább tettünk volna egyet-mást a kedvére! Jaj, mit mondjunk a mamának?

Nagy röstelkedés közt mentek haza és a mama kérdésére megvallották, mennyire nem törődtek a kis fiúval, miként hagyták el; nem is tudják, hova lett, talán bizony baj is érte...; mikor nagy sirással berontott... Janika.

— Elveszett a lepke-fogóm! Elfáradtam, lefeküdtem egy bokor alá és elaludtam és most nem találok...

— Itt van, itt van, nincsen semmi baj! szólt Mariska örvendezve.

A mama nem úgy vélekedett.

— Olyan baj nincs, amelyet ti gondoltatok. De baj az, hogy nem tudtok igaz testvéri szeretettel örömet szerezni kis öcséteknek.

Mariska és Danika nagyon megrösteltek önzésüket.

— Jóvá teszszük, mamácska! Igazán jóvá teszszük.

Meg is tették, a délutánt Janikának szentelték s este Janika teljesen meg volt elégedve a nagy nap lefolyásával.

APA NEVENAPJÁN.

(Képpel a ezimlapon.)

ITT a nagy köszöntő
Tele-írott lapja —
Holnap van, holnap van
Apa neve-napja.

Gyönyörű köszöntő,
Feri bátyám írta;
Szívéből meríté
S így önté papírra.

Én meg a papírról
Az elmémbe vésem —
Mint patak ömöljön
Az én köszöntésem.

Ha szemébe nézek
Édes jó apámnak —
Félek, elfelejtem
Majd a mondókámat.

És akkor... és akkor
Ott függök apámon...
Ékesszólóbb lézsen
Az én némaságom.

CSIPETKE ÉS PIRINYÓ.

— Tréfás tündérmese öt képben. —

KETESBEN indultak ki szép Tündérországból: Csipetke és Pirinyó. A tündér-király egy napi szabadság-időt adott nekik, mert sokat fáradoztak mindenféle fontos feladatokban.

— Mulassatok kedvetekre, mondá, de bajba ne keveredjétek és egymástól el ne szakadjatok.

Nem is szakadtak. Jó pájtások voltak s vígan lebegtek ide-oda, mignem egy szép kertbe értek, ahol Pirinyó még soha sem járt, de Csipetke már sokszor megfordult. Épp egy nagy egres-bokor mellett szálltak le és sok lehullott egrest láttak a földön.

— Ni, ni! Ugyan mi lehet ez? kérdé Pirinyó.

— Ez pompás játék-bomba, felelt a ravas Csipetke. Ha megnyomjuk, gyönyörűen lő! No, válassz egyet, én is válasz-

tok és aki hamarabb meglövi a másikat, az győz, az parancsol ezután, hova menjünk és mit csináljunk ezután.

Pirinyónak tetszett a játék s mind a ketten választottak bombát. A furfangos

Csipetke hamar talált kedvére való nagy és érett szemet. De Pirinyó úgy vélte, hogy jobban boldogul kisebb fajtával. Szakitott egészen frissen, kicsikét a bokorról és nagy erőlködéssel vonszolta maga után. Mert hát nehéz ám egy egész nagy egres-szem!

Csipetke már lövésre készen állt a maga bombája mellett s kárörömmel várta pajtását. Jól látta, milyen bombát választott Pirinyó.

— Már győztem! Előre bizonyos. Én leszek az ur egész nap, Pirinyó köteles lesz engedelmeskedni. Az ő baja, hogy ügyetlen és az én szerencsém, hogy furfangos vagyok.

Felállították szemközt a két ágyut.
— Vigyázz! Czelozz! Tüzet!

Pirinyó megnyomta a bombáját, de biz az nem sült el. Hanem a Csipetke érett

bombájából hatalmasan kiröppentek a golyó-magvak és orron, fülön ütötték Pirinyót, a lé pedig a szemébe fecsent.

— Jaj, ez nem jó! Jaj, az orrom! A fülem! Rászedtél!

— Ó te gyáva! Hát lőjj te is! Én már győztem ugyan, szolgám leszel egész nap, de megmutatom, hogy efféle kis lövésért még nem sirok. Itt állok, nem futok, lőjj!

És büszkén, hetykén állt meg, titokban azt gondolván:

— Nem bírja elsütni, nem érhet baj. Csakugyan, Pirinyó nem bírta elsütni a bombáját. Hiába nyomogatta, forgatta, bökdöste, az éretlen egres nagyon kemény volt.

— Haha! Gyönyörű vitéz vagy, gúnyolta Csipetke. Nem bírod elsütni az ágyut!

Pirinyó ekkor mérgesen rávetette magát a bombájára és most csakugyan elsütötte. De hajh!... maga-magát lötte meg! Az egres beszakadt és Pirinyó egészen bele merült.

— Jaj, jaj! Oda a köntösöm! A szárnyaim eláztak! Ó! Ó! Nem tudok többé repülni! Hogy kerülök haza?

Biz az úgy volt. Csak otthon a tündérr király segíthet rajta, ha új szárnyakat ad neki.

Most már Csipetke busult és vakarta a füle tövét.

— Ejnye no! Ez már hiba. Kötelességem, hogy haza vigyem. Szép multság lesz, hogy oly messzire czipeljem.

De nem tehetett egyebet. Hátára vette és lihegve, szuszogva ért vele haza.

— Bele buktam a fortélyba, sohajtá. Én lettem az ő szolgája s elrontottam vig napunkat. De jtszen, máskor inkább játszom becsületesen.

A „Kis Lap” nagy pályázata.

LÉRKEZETT immáron az ideje, hogy ismét sorompóba hívjalak mindnyájatokat, kis olvasóim! Leány, fiu szálljon mind nemes versenyre, melyben a győztesekre szép jutalom vár és minden részvevőre elismerés.

Ezennel megnyitom a „Kis Lap” nagy pályázatát.

A megoldandó feladat ez:

Mindenkivel történt már életében valami esemény, örvendetes vagy fontos, vidám vagy komoly. Gondoljon kiki jól vissza rá és írja le *híven, őszintén*. A pályaművek címe tehát ez legyen:

„Életem legfőbb élménye.”

Kiki azonban csak azt írhatja le, ami vele igazán megtörtént. És *egészen a maga erejéből írja le*, amint tudja. Ennek bizonyításául szükséges

a szülék, a tanító vagy nevelő urak vagy kisasszonyok igazoló aláírása.

A pályaművek beküldésének határideje: 1894. évi július hó 22-dike.

Részt vehet a pályázatban a „Kis Lap” minden előfizetője, régi és új egyaránt. A pályamű terjedelme 80—120 nyomtatott sornyi lehet.

A pályaműveket elismert nevű írókból alakított bizottság fogja megbirálni s az általa kijelölendő három legjobb műjuttalomban részesül. A jutalmak következők lesznek:

Első jutalom: a legjelesebbnek ítelt pályamű szerzője részére, ha *fiu*: „Az Athenaeum kézi lexikona” című, értékes és nagy munka, két vastag, diszes kötetben; ha a nyertes *leány*: a „Forgó bácsi könyvtára” eddig megjelent összes kötetei, diszes kötésben.

Második jutalom: a második legjobbnak ítelt pályamű szerzője részére: „Egy magyar diák élete Mátyás korában” című, számos képpel ékesített pompás diszmű *Donászy Ferencztől*; és a hasonlóan gazdagon kiállított „Hős Toldi Miklós”, történeti elbeszélés ugyanattól a szerzőtől.

Harmadik jutalom: a harmadik legjobbnak ítelt pályamű szerzője részére: **tíz füzet a Hoffmann Ferencz ifjúsági irataiból**, diszesen bekötve.

A pályamű nyitva, tehát rajta! Keljenek nemes versenyre mentül többen!

Minél többen szálltok sikra, annál érdekesebb lesz a verseny, értékesebb a győzelem.

Forgó bácsi.

AZ ÁRULÓ BOKRÉTA.

AZ öreg kertész nem volt otthon, mert különben talán még bele is szólt volna az Irmuska és Gabika munkájába. Nagyon zsémbes ember volt az öreg. Már legelőször Irmuska és Gabika így vélekedtek. Azért szerették, hogy most nincs ott a kertben.

— Tegnap Lenke néni olyan szép nagy bokrétát szedett! szólta Irmuska.

— Láttam. És a vén kertész még segített neki. Ha pedig mi akarunk bokrétát kötni, mindig akadékoskodik.

— De most nem teheti, mert nincs itt. Szédjünk sok, sok virágot és kössünk nagy bokrétát!

— Kössünk!

Mindjárt dolgozhoz is láttak és ugyancsak megdézsmáltak a virág-ágyakat. Mikor már annyit szedtek, hogy több nem is fért Irmuskának a kezébe, éppen bokrétába akarták

kötni, de ekkor a közeli kerítésen tulról ismerős hangokat hallottak. Oda szaladtak s az alacsony falon át megpillantották apácskát, aki Bélával, legnagyobbik testvérökkel, a dülő uton ment a major felé.

Irmuska és Gabika rögtön ráuntak a virágra.

— A majorba mennek! szólta Gabika. Milyen jó ott!

Tanakodtak egy kicsit, aztán utána kiáltottak Bélának és apácskának. Ezek pedig megfordultak és intettek:

— Jöhettek ti is!

Nem is hivatták magukat kétszer. A hátsó kis ajtó közel volt, hamar kifordultak rajta.

— Eh, mit czipeljem ezt az unalmas bokrétát! szólta Irmuska. Csak alkalmatlan a kezemben.

El is dobta.

A majorban cskugyan igen jól mulattak. Kaptak friss írósvajas kenyeret, nyargaltak a csacsin, megnézték a sok csibét, ruczát s már majdnem esteledett, mikor apácskával haza indultak. De még nem volt olyan sötét, hogy apácska észre ne vette volna azt a nagy csomó hervadt virágot, mely ott hevert a földön.

— Ejnye, mennyi szép virág! És ni... hiszen a mi kertünkben való! Ki téphette le ily haszontalanul?

Irmuska és Gabika fülig elvörösödtek s apácska mindjárt kitalált mindent. Nem tagadhatták.

— Szép bokrétát akartunk kötni, mentegetőzött Irmuska.

— Az nem lett volna hiba, felelé az apa. Arra való a virág, hogy gyönyörködjünk benne. Csak hogy

nektek nem volt arra való, ti csupa rontó kedvtelésből letéptétek és eldobtátok. Itt a porban elfonnyadt célátalanul. Ha ott hagyjátok a szárán, gyönyörködött volna bennök, aki látja, a méhecske mézport gyűjt belőlök, vagy ha valaki bokrétába szedi, a szobában sokáig élvezi szépségüket és illatukat; ha pedig ott a kertben hervadnak el, akkor magot érlelnek és esztendőre új virágot adnak. Ezt ti mind ide dobtátok a porba. Nagyon rosszul tettétek. Jövőre ne feledjétek, hogy cél nélkül, haszontalanul a legkisebb virágszálat is kár leszakítani.

... RÁUNTAK A VIRÁGRA.

KÖRREJTVÉNY.

A A D
 R U
 S A
 F Y
 G Y O
 N S
 L R G

Ha egyik betüből kiindulva, minden nyolczadikat olvassuk, egy jeles magyar államférfi nevét kapjuk.

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„A természet három országa“.

Irtá Martin. A magyar ifjuság számára, különös tekintettel Magyarországra átdolgozta dr. Dulácska Géza; 32 táblán 262 színes ábrával és fametszetekkel; színes kemény kötésben.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLVI. köt. 21-dik számában közölt képrejtvény megfejtése:

„Közársaság“.

Helyesen fejtették meg: Miklós Berta, Zoltán és Géza, Irinyi Elemér, Klumák Rikárd, Kövesy Rudi, Rechnitz Marczai, Imrédy Kálmán és Károly, Zwibach Ernő, Polgár Lajos, Stephaich Ilona és Pál, Felsenburg Margitka, Goitein Gábor, Mohilla testvérek, Dallmann Ernő, Hirschler Jolán, Lindenfeld Ignác (a bihar-diószegi ev. ref. fiúiskola V. és VI. oszt. nevében), Leffler Béla, Bernhardt Izidor, Mérey Ágosta, Szegelethy Mariska és Sarolta, Szarvassy Erzsike, Feldbauer Valéria, Ónody Ferike, ifj. Kasper Gusztáv és Sári (kinek az írása? F. b.), ifj. Kossaczky Oszkár, Mäder Ida, Hedvig és Emma, Rosenberg Antal, ifj. Bolyó Károly és Pálma, Schwarz Magda és Béla, Tábornszky Pistike, Kűszler Csilla, Nora és Elly, Pfeffer Verona és Julesa, Hollaki Leo, Than Ervin, Okolicsányi Marcsa, Piláthy Mariska (taka-

ros írásodhoz semmikép sem talál az, hogy a papirosod széle rongyos. F. b.), Varga testvérek, Holicza Ilona, Heinrich Giza, Almásy Margitka, Zurányi Gusztáv, Váczy Annika, Denk Gusztáv, Poór Elza, Bánáti Ernő, Daubner Ferencz, Fáy Erzsé, Reichhárd Anna, Rosenfeld Imre, Bathó Mariska, Guckler testvérek, Májercsik Annuska, Buzáth Jolán és Lajos, Ungár Béla, Paskesz Czili és Bella, Nékám István és Ervin, Velencei Tiborka, Sohár Irma, Andor és Laczi, Vermes Ervin, Guckler Győző (te nem vagy a Guckler testvérek egyike? F. b.), Ehrenfeld Tinka és Weinberger Adolf (a bihar-diószegi izr. elemi iskola nevében), Molnár Margit, Beinhauer Irén és Rózi, Gaál Peti, Havas Margit, Gerencsér Róza, Kersáncz Irma és Langer Irén (gondosabb levelet irjatok. F. b.), Wéber Della, Klugmann Vilmos, Rodakovszki Andrzej, Friedmann Jancsika, Szöllősy Aurél, Nemeshegyi Oszkár és Tibor, Kaiser Rózika, Salamon Gyula és Ernő, Dósa Ilonka, Melkovits Rudolf, Laendler testvérek, Imreh Árpád (a te írásod? F. b.), Poppovits Lyubicza, Gyémánt Ilona, Erdős Irma, Soltz Béla, Mádi István, Unger Ilka, Nagy Miczike, Barra Olga, Schröder Gizi, Laszkáry Marianna, Hegedűs Márta, Jolán és Ernő, Szabó Margit, ifj. Gaál Gyula, Wenckheim Erzsébet (Miért írsz czeruzával? Csak nem vagy beteg? F. b.), Szél Piroška, Szentpétery Gyula, Grandjean Emil, Pscherer József, Horváth Valeria, Kóvér Gyula, Hunfalvy Lívia, Hajós Anna, Ausländer Iluska és Benesik Mariska (Ha a megfejtést beküldted, de nevedet a megfejtők névsorában nem találtad, jele, hogy leveled nem jutott kezemhez. F. b.), Stermeczky Lajos, Richon Emma, Taub Ilonka és Rezsé, Pyber Margit és Béla, Jánosi Zsuszka, Przybilla Jenő, Strasser Julcsa és Henrik, Freyler Editke, Seethal Elma, Kerdl Dezső, Radisics Elemér, Gonda Lajos, Kiss Erzsike, Kármán Miklós, Koritschoner Margit és Iván, Szász Gyula, Boda Margitka, Ditrichstein Viktor, Mandel Mihály, Bayer Feri.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténtvén, nyertes lett *Denk Gusztáv, Nagy-Szebenben*, kinek a jutalom-könyvet »Az ifju Anacharsis utazása Görögországban«, irta *Barthélemy*, a magyar ifjuság részére szerkesztette *Hanthó Lajos*, képpel, díszes kötésben) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« XLVI. köt. 20-dik számában közölt rejtvények megfejtését még beküldték: Unger Ilka, Kerekes Béla, Ausländer Iluska.

KOSSUTH LAJOS SZOBRÁRA.

Jármay Károly gyűjtése 5 frt. (Egyes adakozók: Jármay Jenő 80 kr., Jármay Jenőné 20 kr.,

Jármay Károly 20 kr., Jármay Zoltán 10 kr., Kirsten Anna 10 kr., Gundel Ferencz 10 kr., Gundel Antal 50 kr., ifj. Gundel János 10 kr., Gundel Károly 10 kr., Bayer Dezső 20 kr., Bacsa Anna 10 kr., Dr. Jármay László 40 kr., Jármay Gusztávné 50 kr., Doktor bácsi 50 kr., Jármay Edith 20 kr., Ilona néni 60 kr., Jármay Margit 20 kr., Terka szakácsné-10 kr.) *Smidl* Imre gyűjtése 6 frt. (Egyes adakozók: *Schmidl* Imre 1 frt., *Papa* 50 kr., *Mama* 50 kr., *Schmidl* nagymama 50 kr., *Maerle* nagymama 50 kr., *Schmidl* Sándor 50., *Schmidl* Zsiga 1 frt., *Schmidl* Miklós 50 kr., *Testvéreim* 30 kr., *Kisasszonyom* 20 kr.) — *Klugmann* Vilmos 25 kr., *Szöllőssy* Aurél 1 frt.

Köszönet a buzgó gyűjtőknek és nemes adakozóknak.

Az adományokat rendeltetésük helyére juttatom.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

G. Gyuláné asszony, Pereg. A kiadó-hivatal mindég egyforma pontossággal indítja utnak a lapot; ha tehát egyes számok elmaradnak, a hiba csak a postán történhetik. Hasonlóképp csak a levél elkallódása okozhatja, ha a beküldött helyes megfejtésnek nincs nyoma a megfejtők névsorában. Forgó bácsinak semmi oka nem lehet, hogy valamelyik kis olvasóját elkedvetlenítse. Talán az ottani postánál nyomára lehetne jönni a hibának. — **Kenessey Milike és Anna.** A kiadó-hivatal bárhová is utálatok küldi a lapot. De az ilyen még messzi időre előre való bejelentésből könnyen származik tévedés. Legbiztosabban tehát úgy fogtok eljárni, ha néhány nappal elutazástok előtt értesítitek a *kiadó-hivatalt*, hogy a lapot melylyik naptól fogva és hová küldje. — **Váradí Féri.** Már sok kis olvasó-társad előzőtt meg téged azzal a kívánsággal, hogy a »*Kis Lap*« közöljön ismét olyanféle elbeszélést, a milyen a »*Sástoll*« és a többi regényes indiánus elbeszélések voltak. A sok felől érkezett óhajtatásnak eleget is fogok tenni, de egy kis türelemmel köll lennetek, mert a most folyó kötetben, melyből már csak néhány szám van hátra, hosszabb elbeszélést nem kezdhetek meg. A jövő hóval kezdődő új kötetnek azonban mindjárt első számában megkezdem a már kezemben levő, rendkívül érdekes elbeszélés közlését. S úgy gondolom, minden eddiginél jobban meg fogja nyerni tetszésteket. — **Vidakovich Anna.** Már azzal bizony nagyra vagyok, hogy benned dalmata lánykát hódítottam meg a magyarságnak. Az iskolával, amelybe jársz s amely első avatott be téged a magyarságba, s a »*Kis Lap*«-pal vállvetve rajta leszünk, hogy olyan magyar kis lányt neveljünk belőled, mint ha csak ez ország kellős közepén született volna. Örvendek, hogy hiveim közé sorozhatlak. Mivel új olvasóm vagy, nem tudhattad még, hogy a levél külső alakját

is szigorúan veszem. Már ezen túl, biztos vagyok felőle, nem fogsz tépett szélű parirosra írni. Egyebekben: Isten hozott közibénk! — **Pfeffer testv.** Ott kell megszakitani, ahol a tér követeli, mert egyéb közlemény számára is kell a hely. — **Küszler testv.** Ha nyaralásban vagyok is, velem van a »*Kis Lap*« munkája és, gondolatban, mindnyájatokat magam körül látlok. Kedves *lemondásod* azonban mindenképpen jólesett. — **Nékám István.** Bármely mételynek csirája (baczilusa) könnyebben kiirtható, mint a sajtó-hibáé. Negyven-éves írói pályám tapasztalásából tudom. Épp ezért tanul bele gyorsan már a kezdő olvasó is e hibák kiigazításába, mint mutatja a tapasztalat és mint tanusítja, a mi esetünkben, a számosan beérkezett megfejtő. A gyűjteményt köszönettel vettem s át is szolgáltattam már annak a szorgalmas szegény tanulónak, akinek szántuk. — **Váczy Annika.** Nincs a te képes rejtvényeidben hiba. Csak hogy nagyon is könnyen kitalálhatók. — **Varga testvérek.** Ügyes. Be is soroztam. — **Schneider Sándor.** Erősen meglátszik művecskédén egy nem rég megjelent történetkének a behatása, ami nem volna baj. De már az hiba, hogy a két leányka, a szegény és gazdag, semmi nemü viszonyba nincsenek hozva egymással, csak állnak egymás mellett egész idegenül. Így tehát nem bir érdeklődést költeni. — **Markó Árpád.** Első kísérletnek jó; de közölni ilyen nagyon is kényelmesen leolvasható rejtvényt nem lehet. — **Lövy Miklós.** Írásod még kiforratlan. De kezdőtől ki kívánhatna jobbat? Fődolog az, hogy tisztán és gondos levelet irtál. Hány éves vagy? — **Imrédy testv.** Azok az urak már nem gyűjtik, tehát már én sem gyűjtöm. — **Laendler testv.** Nincs ellene kifogásom, ha bátyátok elárulja a titkot. — **Szolnokra.** Ugy látszik, egyik ottani kis olvasóm titokban akar maradni, mert másodizben küldi már be névtelenül a megfejtést. — **Gerencsér Róza.** Hogy ne örvendenék a kedvező eredménynek? Annak idején tudósíts. — **Friedmann Jaucsika.** Hálálkodó soraid annál inkább meghatottak, mert beteg-ágyból irtad. Talpra álltál-e már azóta? — **Klugmann Vilmos.** Boldog te, aki már elvetted a vizsgálatok gondját s már élvezed szabadságodat a gyönyörű Svábhegyen, míg sok, sok kis társad bizony fázva-forrva néz még elébe a válságos pillanatnak. — **Bernhardt Izidor.** A hosszú elbeszélés utját állta a szindarab közlésének. Mihelyest nyílik egy kis tér, már közlök is, amint e számból is meggyőződhetel. — *Több levélről a jövő számban.*

A »KIS LAP« minden kötetéhez diszes színnyomatu bekötési táblák kaphatók. Egy bekötési tábla ára **60 kr.** A »*Kis Lap*«-nak fél évi folyamából telik **egy** kötet. Megrendelő cím: *Athenaeum könyvkiadó-hivatala, Budapest, Ferencziek-tere 3.*